

Tegning: Eiler Krag

Nu har vi dytteri om bord

De unge mennesker har fyldt båden med elektronik. »I ødelægger mit image,« protesterer jeg. »Jeg kan ikke sejle rundt med alt det kram og forsvere de gamle dyder – håndlod og kompas og så videre!«

Men med listig dialektik foreholder de mig mine betænkeligheder og protester mod rullefokken i sin tid og min faktiske tilfredshed med den. Ja, i svage stunder har jeg endog udtrykt virkelig glæde ved den og indrømmet, at med stigende alder og slidgigt er den muligvis endda det eneste fornuftige svar på spørgsmålet: lettelse – eller holde op med at sejle...

Det minder de mig nu om med uimodsigelig konsekvens.

De har også en vis erindring om den gamles skepsis over for nye sejlmateriale og tovværk. Er der noget i vejen med det i dag – siger de. Eller skal du stadig rende rundt og tørre ægyptisk bomuld og hamp? Er det det, du savner?

Selvfølgelig har de ret, men jeg synes, de strammer den lidt.

Fordi jeg til en vis grad må give dem ret i, at de moderne tider har tilbudt os en masse lettelser og storartede materialer, behøver det jo ikke betyde, at vi nødvendigvis skal have det alt sammen og for enhver pris.

Disse nye grejer har jo en pris, foruden den ofte ret pebrede kontante.

Jeg har oplevet i servicebutikker at se ophidsede og fortvivlede skippere, der er på sammenbruddets rand, fordi deres sommertogt er kommet i fare ved en svigtende navigator eller ekkolod. Man kan ikke engang hidse

dem ned ved at oplyse dem om, at de faktisk godt kan sejle uden – som alle søfarende har kunnet de sidste 4000 år.

For det er deres pris at betale: Når de har haft det, kan de pludselig slet ikke noget uden. De er blevet afhængige. Og ikke nødvendigvis af dets funktion – for jeg tror egentlig udmærket, at de kunne klare at sejle uden – men de er blevet psykologisk afhængige. Uden grejet og dytterne føler de sig fortabt ude på det dybe.

Og det finder jeg egentlig er en urimelig pris at måtte betale for lidt dyt i ny og næ.

Selvfølgelig må jeg indrømme, at disse sager er fantastiske opfindelser med storartede evner. Navnlig efter at jeg har lært at afbryde ekkoloddet, fordi det giver sig til at dytte hysterisk, når jeg sejler gennem tang eller i høj sø og varsler fatal grundstødning og forlis, selv om der er 60 meter under kølen.

Yderligere er det til begrænset nytte i skærgården, hvor man kan have snuden på en klippe, og ekkoloddet (korrekt) markerer 20 meter vand under hækken.

Dette dytteri gør mig nervøs, og jeg sejler ikke for at få nervesammenbrud. Derfor afbryder jeg dingnoten for at få fred.

Men når vi ligger for anker, er den udmærket og giver os en rolig søvn ved at forsikre, at vi ikke driver ud på det dybe eller op på kysten, men ligger pænt som vi skal på mellem 3 og 5 meter vand.

Men den nye VHF har været storartet. Den ser for det første imponerende ud ved at få vores beskedne interiør til at ligne en oceanliners radiatorum – eller i

hvert fald en nordsøkutters styrehus.

Og så har den givet mig mulighed for i enhver situation at gribe røret og give hvem som helst berettiget en ordentlig gang røg. Alle har måttet give mig ubetinget ret og bøje sig for mine stærke argumenter eller beskæmmet indkassere mine besværing.

Ingen har nogen sinde svaret igen, jeg har altid og i enhver situation helt og fuldt fået ret. Det har været det hele værd.

Anderledes med navigatoren. Den har noget, som hedder display og som viser interessante tal og tegn, når man trykker på knapperne. Til at begynde med fandt jeg det utrolig beroligende med dens oplysninger, som overbeviste om verdens urokkelighed og konstans ved, uanset alt, med usvigelig trofasthed at oplyse, at vi sejlede med 0,7 knob – og helt uafhængigt af forholdene i verden altid på kurs 287°, en udmærket kurs, som kan føre hvor som helst. Foruden den glimrende fortrosthed, at noget i denne kaotiske tid er uforanderligt og til enhver tid til at stole trygt på.

Desværre blev dette forstyrret, da de unge pifingre begyndte at trykke på andre knapper. Det var ikke helt tilfredsstillende, når jeg sjussede 5 knob og den mekaniske log bekræftede dette, at apparatet uanfægtet registrerede 3,8 knob. Men det måtte den selvfølgelig selv om. De unge mennesker undskyldte den hele tiden med, at den registrerede fart over grunden og at der selvfølgelig måtte gå en vældig strøm. Det samme med kur-

sen, som gang på gang blev angivet af displayeren ind over øer og skær. Men tak og pris for Månen og mit eget bestik klarede vi os stort set fri af grundene.

Det har hørt til sommerens yndlingslæsning på frivagter at tyre brugsanvisninger. Kapt. Marryat og Montserrat har stået urørt på boghylden sammen med Felthåndbog for Fugle, Naturkalenderen og den med fletning og knuder og knob.

Brugsanvisninger er interessant læsning med mulighed for mange udlægninger, særligt hvis de er på alternative sprog. Man får noget ud af den spanske version og noget andet af den russiske. Det har kort sagt været en interessant sommer. Jeg vil ikke påstå, at jeg har haft synderlig nytte af dette nye apparatur, men det ser flot ud, selv om det fylder en del. Man viser det en masse opmærksomhed, man trykker på knapper, udlægger skriftens kryptiske ord og ser ikke en kæft af, hvad der sker omkring én. Men efter sigende har vi sejlet vestkystskærgården tynd i år. Lidt ærgerligt – jeg ville gerne have oplevet Svane-sund og Nordstrømmene.

Mærkeligt nok er jeg begyndt at drømme om en drægtig og handig træbåd med håndlod og kompas. Og ikke mere. Jo måske lige en rullefok...

Tagelbø